

Ünnepeltünk! Tudunk ilyen is! A X. régió megajándékozott bennünket a kincseivel, hogy a Bokor 70 évéért hálát adva átérezhessük, hogy valóban **„Kincsünk a Bokor és kincsünk a Bokorban”**.

A gyülekező kicsit nehézkesre sikerült. Kilenckor még nagyon szellősen voltunk a teremben. Mintha a „Ráhangoló” programpontot is gyülekezőként értették volna sokan. Pedig ez már információkkal, köszöntő beszéddel (Fityusné Apáti Zsuzsa) arra biztatott, hogy égre nézve, földön járva hozzuk meg Jézusra figyelő gyümölcseinket. Biztatásának folytatása a pódiumbeszélgetésben úgy jelent meg, hogy a beszélgetést vezető Melinda három generáció képviselőjében meghívott testvéreinket bokros múltról, jelenről és jövőről kérdezgette.

Trásy Éva néni, Vincze Péter és Tanos András vallomásai során ilyen mondatokat hallhattunk: *„Az 1938-as Eucharisztikus Világkongresszusra a szentmise ostyájához búzaszemek gyűjtésével járultak hozzá a jótettekben jeleskedő gyermekek.”* *„Emeleti ablakból akartam kiugrani, hogy a hitetleneknek bebizonyítsam, hogy Isten megmenti az őt szeretőket.”* *„Megérintett, hogy engem várnak és szeretnek a misén.”* *„A lelkiismeret szabadsága, a szellemiség, a nyitott érdeklődés vonzott a Bokorban.”* *„Kinevelődtem az agresszív hajlamomból, megmentődtem a gimis bűnre vezető alkalmaktól, konfliktuskerülésem szelíd-séggként jelent meg.”*... *„Imaéletünket kellene erősíteni, hogy elméletünk és gyakorlatunk közelebb kerüljön egymáshoz.”* *„Küldetésünk alapja, hogy nyissunk egymás felé és a társadalom felé.”*

Melinda a realitást állította elénk záró mondataiban: *„Aki fényt akar adni, ki kell bírja az égést.”* (V. Frankl).

A Meglepetés Színház bevont mindannyiunkat előadásába. Közülünk valakik javasoltak bibliai témákat, melyeket ők kis előkészület után eljátszottak. A közismert történetek sajátos mélységeket kaptak az ötletes, egyéni átéléssel bemutatott és értelmezett jelenetekben. Az egyes előadások után a javaslattevő véleményét is meghallgattuk. Amikor kiegészítést kért a javaslatot tevő (Angyali üdvözlétből hiányolta Józseffel való rendeződést), kiegészítő előadást kaptunk. Ha bokros teológiánk kincseiből (talentum, tékozló fiú története, nyájajuhász...) is javasoltunk volna, még ünnepünkhöz hangoltabb lehetett volna ez a ragyogó program.

Ebédidőben zsongtunk, bongtunk egymás között és még ismeretleneket is megszólítottunk. A kicsit szellős létszámú nagyterem után a zsúfolt ebédlő duruzsolása megerősítette az érzést: jó nekünk itt és együtt lennünk.

A péceli SzerBuSz (Szekeres-Burger-Széplaki és társaik) zenekar koncertje tartalmaz és hangulatos órát adott nekünk. A megzenésített versek és saját szövegű dalok mind, a zenekar és a „frontember” (Szekeres István) értékszemléletét tolmácsolta a dallamok szárnyán. A záró szentmisén is ők szolgáltak István miseénekeivel is.

Minden átmenet és nagy beharangozás nélkül, meglepi köszöntéssel ünnepeltük Kovács Lacit 80. születésnapja alkalmából. Nem az éveket, hanem az Istennek tetsző gyümölcsöket ünnepeltük testvérünkben, hálás szavakkal és egy „hervadhatatlan gyümölcsfácskával”.

Záró szentmisénken a régió papja, Öcsi celebrált és prédikációjában az imaéletünk megújítására biztatott. Az imára épül ugyanis jézusi hűségünk is, és az ebből fakadó tetteink. Ha bízunk Jézus Istenében és önmagunkban, akkor gyümölcsjeink sem maradnak el. A hívek könyörgésében imádkoztunk a Bokor értékeinek Istennek tetsző megéléséért, küldetésünk hatékonyságáért. A mise után körtáncal fogózkodtunk össze és csak a Bokorhimnusz után engedték el egymás kezét.

Hűségimánk megvalósulására kaptunk példát a X. régiós testvéreinktől: *„Adtam-e időt, pénzt, szeretetet... eleget adtam-e?”* Akik ott voltunk, válaszolunk: **KÖSZÖNJÜK**, példát adtatok, hogy mi is hasonlóan tegyünk a Bokor következő éveiben ...

[Nácz]

